REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 79
BARCELONA, 21 MAIG DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Memorias a la familia y recuerdos de la infancia propios para niños tiernos que estén en plena lactancia.

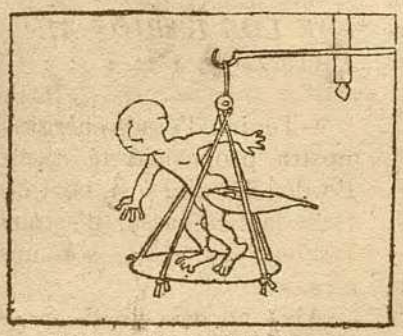

Nací un día en Ilo-Ilo;
pesé dos libras y media,
o sea, en total, un kilo.

Guardábame de los rayos
del sol bajo un cocotero,
oyendo a los guacamayos.

Las lecciones estudiaba
y a la hora de brenar
estoicamente brenava.

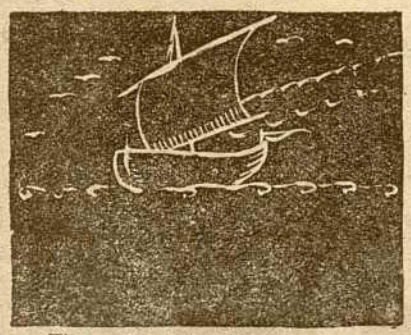

Vine a la ciudad condal
en un barco con dos velas,
tres chimeneas y un pal.

Gustábame la verdura,
pero temiendo abusar
la tomaba con cordura.

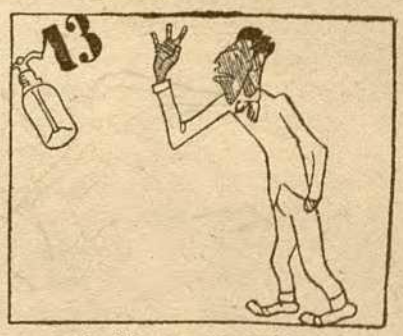

El sifón no me apetece
y siento superstición
por el fatídico trece.

Recuerdo aún aquella frase
de un chino del Shangaitón,
que me dijo: «¡Skeshtelashe!»

Una vez en Maracaibo
me pasó un caso terrible;
pero, ¡caray!, ahora no caigo.

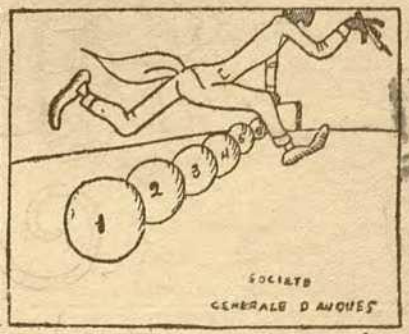

Mi modestia a trocha y mocha
me obliga a pasar por alto
la catástrofe de Atocha.

15 CENTS.

LA MOSCA

«EL PARTE FACULTATIVO : : : : : :

«En este dispensario ha sido asistido don Dova, de ochenta y seis años de edad, casado, padre de siete niños, contribuyente del territorial y del acuático, habitante en la calle de Treinta, número 249, apreciándole fuerte conmoción capilar, que interesa la séptima costilla y los tejidos de algodón de los calzoncillos, y pitorreo espasmódico de pronóstico discreto.»

JA HO VEUEN... TAN JOVE!... : : : : : :

Sí, senyors; jo, l'*infrascrito*, el *susodicho* i el sota-signat Dova, he sofert totes les descomposicions i nafres que diu el *parte*, de resultes de llegir la carta dels de la «Penya Mosca».

La *Mere de Dieu*! Quin bullit! Nosaltres, els del XUT!, hem vist, impassibles, com apallissaven un refli; hem vist, incommovibles, com dos jugadors s'esmicolaven la perdiu, i hem assistit, impertèrrits, a una sessió de la «Fede»; però això de què uns quants socis *expongan humildemente* a la Directiva la conveniència de què dimiteixi, bat el record de tot lo fantàstic i ens commou; no podem ferhi més.

Un servidor prenia xocolata, i al llegir la carteta dels «mosques», un melindro empassat de *golpe y porrazo* em desfeu l'organisme, i encara no sóc bo per res.

INTERVIU, NO! SAFAREIG, SI! : : : :

—Xòfer, a l'«Esquerra»! — diguí a un «as» del *volante* que feia el taxi amb un «Amílcar» de llauna i pega-grega, i en menys de cinc minuts em trobava a l'«Esquerra». Es clar que el taxi l'havia agafat una cantonada abans, però això no té importància.

Vaig situar-me prop d'una tauleta, al voltant de la qual discutien mitja dotzena d'exaltats, i vaig demanar un sidral *frapé*.

Amb el bloc de notes en una mà i el llapis en l'altra, vaig començar a pendre dades del que deien, i ja veuran com n'hi ha per a plànyer la Junta del club degà.

«DE LOS LABIOS AL PAPEL» : : : : : :

—Tenim d'ésser enèrgics! La nostra proposició té d'entrar a l'ordre del dia, i si, com de costum, la fan passar d'estranquis, tothom veurà que són uns cacics.

Això ho deia un de grassonet amb un bigoti estil Charlot, tot *pinturero* i ben planxat.

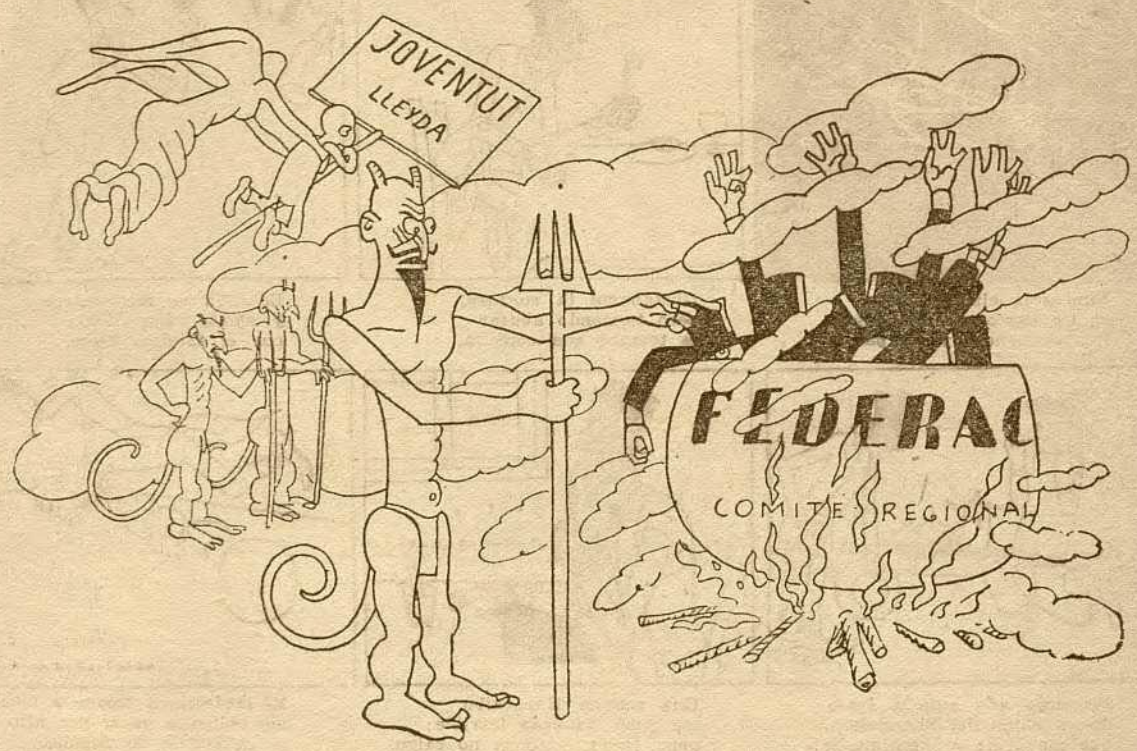

La única solució possible del conflicte «Joventut»-Federació

—Tens raó! En els altres clubs els socis tenen dret a intervenir i censurar tot el que no els faci prou peça, i a l'«Europa» el soci pot fer tants discursos com vulgui, i, si tant s'hi empenya, el deixen pujar a l'escenari. Els del «Barça» no sabem mai res, i el nostre vot i la nostra veu no passa de la taquilla que hi donen els rebuts del trimestre.

—Doncs ha arribat l'ocasió de què manem nosaltres. Els jugadors estan de la nostra banda, després de la mala passada que els volien fer, i els altres socis, quan vegin tots els drapets al sol, vindran amb nosaltres.

Jo estava engrescat. El llapis, mentre escrivia, semblava que ballés un xotis.

—De la Junta actual, que no se'n salvi cap, car en Cardona, per massa bona fe, i els altres per massa eixerits, tots ajuden a fer anar el club de corcoll.

—I en Gamper?

—Nooo! Ni parlar-ne. En Gamper era dels massa eixerits, i ens convé que tots els que formin la Junta, sigui palla nova.

I «*Olé!... Olé!... Olé!...*», anava dient jo, mentre escrivia. «Això és mandanga i el demés són trons!»

—Jurem fer tot lo impossible per regenerar el «Barça» i tornar-lo al bon camí?

—Jurem!!

Jo, convençut de què tot lo interessant ja ho sabia, vaig guillar a marxes dobles cap a portar-ho a la Redacció.

QUÈ SUCCEIRÀ?

Aquesta pregunta ens la fem nosaltres i se la fa tothom. La setmana passada dèiem: «No passarà res!» Avui, això, ja no ho podem dir. La cosa està que bufa i podria ésser que rebessin els que menys s'ho pensaven.

Ai, *que me troncho*!

DOVA

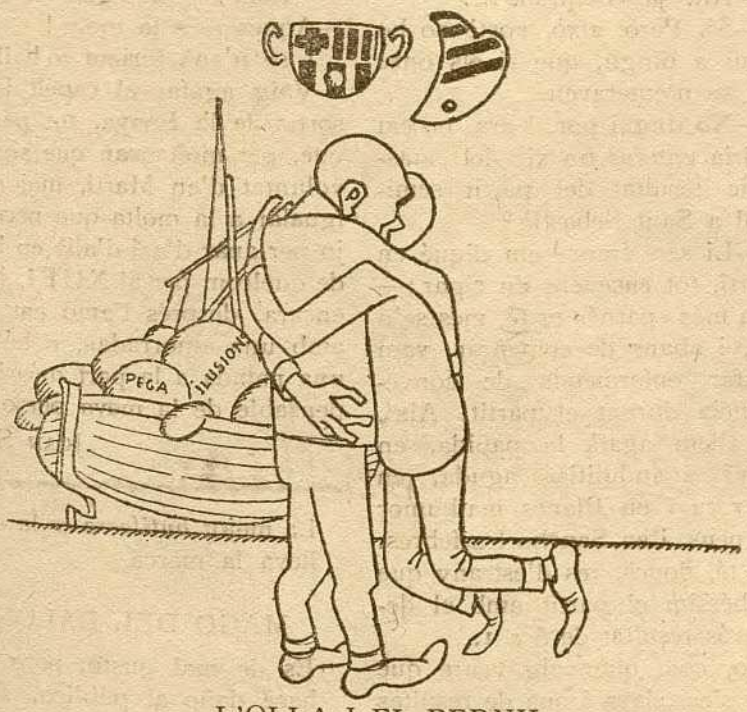

L'OLLA I EL PERNIL

—*Que ets desgraciat, «Barça»!*
—*Que ets poc afortunat, «Europa»!*

La darrera "federacionada", o el salt d'en Pelaó

En Pelaó va al «Barça». Això avui ho saben fins les criatures. Però el que no saben ni els grans, és com i de quina manera en Pelaó va al «Barça».

L'«Europa» féu gestions per aconseguir l'indult d'en Pelaó i tot fou endebades. L'antic capità de l'«Europa» es moria d'avorriment condemnat a l'ostracisme, i es dalia per poder jugar. Un dia rebé la visita d'un delegat del «Barça», que li digué:

—Si et compromets a jugar de mig centre al «Barça», et donarem *X* satisfaccions i l'indult de la Federació *ipso-facto*.

S'haurien resistit vostès? Sí? Doncs ell, no. Als vuit dies justos li treien la desqualificació i en Mates, empipat de tanta capelleta, li donava la baixa sense demanar-li explicacions.

Nosaltres, que ens vantem d'ésser uns sidralistes sensats, no trobem mal fet que el «Barça» es procuri un mig centre sigui com sigui, ni que en Pelaó cerqui el que li convingui; nosaltres només ens esgarrifem i ens sufoquem veient la política partidista de la Federació i el nivell a què fa descendir el futbol.

Si quedaven quatre benaventurats que dubtaven, d'ençà d'aquesta feta no caldrà que es trenquin el cap cercant excuses per als federatius.

Què hem de fer? Amoïnarnos i estirar-nos els cabells, o fer-nos-hi un tip de riure? Val més que ens hi fem un tip de riure i que cantem allò:

Ves per on!
Mira què tal!
Olvida las penas
bebiendo sidral.

EL CÒNCLAVE

COL.LABORACIO I ARROS

Parlant amb en Martí, "el hombre voluntad"

En Martí ve a ésser l'home indispensable al «Barça». En tots els partits és un miracle que ell no faci el seu gol. I ço que és més bonic, és que en tots els *matchs* de compromís és sempre ell el que els treu d'*apuros*; així, a l'últim partit de campionat entre el «Barcelona» i l'«Europa» fou ell el que es cuidà de fer el gol que els proporcionà la victòria. També en el partit semifinal del campionat d'Espanya, a Atocha, fou ell l'encarregat de fer el de l'honor.

Davant d'això, i considerant que en Martí és l'home-voluntat del «Barça», vaig aprofitar l'altre vespre per anar a garlar un ratet amb el simpàtic interior dreta del club degà, i a l'ensems enterar-me de quelcom per al XUT!.

Sé lo molt aficionat que és en Martí al ball i lo molt que li agraden els pericons i els valsos *ligeros*, i, per lo tant, amb això n'hi ha prou per a saber el lloc on el trobaria. Així, doncs, vaig dirigir-me directament a la Penya dels del gremi de *matarifes*, on sabia que ell acostumava anar. A l'entrar jo a la sala, acabaven de tocar l'últim ball de la primera part (al ball també hi ha dues parts, com al futbol), arribant-se així al descans.

A en Martí jo només el coneixia de vista i d'admirar la seva voluntat al camp de Les Corts; però un company meu, *matarife*, en *Caimitu*, que anava allí a matar... el temps, es cuidà de presentar-me'l. Feta la presentació, ens vàrem asseure en una taula de cafè de la Penya.

—Comenci quan vulgui; sóc tot orelles—em digué en Martí, segurament sense recordar-se que ço que més té és «tarota».

—Escolti: és veritat que vostè està obligat per la Junta del «Barça» a fer un gol a cada partit?

—Sí, senyor; és una de les condicions per les quals vaig entrar al «Barça». Això, sí: cada gol té d'anar acompanyat de la corresponent voluntat.

—Bé prou que es veu. Es per això que a vostè li diuen «*el hombre-voluntad*» del «Barcelona». Però si, un dia fatal o de mala sort, vostè no fes el seu gol...?

—No cobraria el sou. I tenint en compte aquell refrà tan vell, de què la única voluntat i amor al club són els diners, no és fàcil que mai em falti aquesta voluntat, que tan notable em fa entre els meus admiradors.

—Ah, ja comprenc!...

—Sí. Però, això, vostè no ho digui a ningú, que si els onze mil se n'enteraven...

—No tingui por. I ara, no em podria enterar un xic del catastròfic resultat del partit semifinal a Sant Sebastià?

—Li seré franc—em digué en Martí, tot encenent un cigar;—com més «parné» es té, més se'n vol, i abans de començar, vam agafar enfermetats de conveniència durant el partit. Així, en Piera agafà la papida, en Sami «gandulitis» aguda, en Surroca i en Planes malhumor als peus, i en Sancho les febres. No té, doncs, res d'estrany que acabéssim el partit amb el desastrós resultat de 6 a 1.

Jo, com que vaig veure que allò s'enredava i que de resultes d'aquell partit la meva butxaca quedaria esguerrada per tota la vida, vaig decidir despistar, i fou quan, treient un xic de la meva «voluntat» inexhaurible, vaig aconseguir fer el de l'honor.

—Ah! Així, doncs, vostè fou també un dels *rebeldes*?

—Sí, senyor, sí. Durant tot el partit ho vaig fer tan malament com vaig poder; però quan vaig veure que el partit s'acabava, vaig fer el meu gol, simulant als meus companys que havia sigut sense voler, en una entrada al porter. Què li sembla?

—Vinguen aquests cinc! — vaig dir-li allargant-li la mà.— Es verament veritat allò de què els que més «tontos» semblen, són els més savis.

De sobte, de la sala de ball en sortiren les cordials i alegres notes d'un fox-trot.

—Sent?—em digué en Martí. —Aquesta és la meva!

I se n'anà furient a ballar.

Vaig agafar el capell i vaig sortir de la Penya, tot pensant que, per molt gran que sigui la voluntat d'en Martí, mai podrà igualar a la molta que necessito jo per anar d'ací d'allà en busca de quelcom per al XUT!, i que, encara, després l'amo em paga amb una «morrada», o bé amb una patada a la part més indispensable de la meva persona.

JOAN SIMOG

La mejor *butifarra* es la que lleva la marca

MAGO DEL BALON

Es de mal gusto, pero no hace daño al público. Tan sólo, a veces, puede perjudicar al fabricante. — De venta: en Las Corts.

L'obra póstuma d'en Sami

CARTA OBERTA DIRIGIDA ALS SOCIS DEL CLUB DEGÀ, EN PROVA D'AGRAIMENT.

¿Reí? ¡Sí! Mas fué tan dura
la humillación que sufrí,
que dentro de mis entrañas
un rebomborio sentí.
Mi mente se enterbolió
y con el pecho oprimido
caí casi sin sentido
llorando de trascantó.
¡Ah, socio! ¿Por qué aplaudías
y engrescado te agitabas
y mis pases jaleabas
y nunca me discutías?
¿Por qué, di, pavero innato,
después de tanto jolgorio,
me arrojas del Purgatorio
como se arroja un guiñapo?

*
* *

Salí tranquilo, aguardando
una feliz acogida;
iba limpio de conciencia,
despejado de barriga,
y cuando dentro el recinto
oí silbar con tal saña,
el corazón me dió un brinco
sin las piernas, cosa extraña.
Pifié, es cierto, mas la atmósfera
malsana que me envolvía
mis dotes aclaparaba
y mi potra ensombrecía,
y si al balón, freturoso,
acudía diligente,
el balón me hacía el salto
y me esbroncaba la gente.
Probé el «salto del trapecio»,
el «dribbling de trascantó»
y el pase «de la barrina»,
pero nada me salió.
Probé, para despistar,
de hacerme el desentendido,
mas llegáronme a eixordar
con tanto y tanto silbido.

*
* *

Busqué balones,
hice cabriolas,
probé fortuna
cerca del gol.
Mas todo inútil
fué, por desgracia;
yo no era Sami:
yo era un mussol.
Sufrí improperios,
palabras gruesas,
imprecaciones,
maledicciones...,
y allí gritaban
hasta las sillas
y me enseñaban
diez mil bastons.

*
* *

Hice un gesto, reconozco,
de manera muy concisa,
de embutido de tocino
semejante a longaniza,
y desatado el alud
de decanos ultrajados,
me expulsaron, inconscientes,
completamente exaltados.

*
* *

Explicados ya los hechos
y tranquilo en mi mortaja,
sólo deseo, señores,
la correspondiente baja.
Ustedes, sin mi persona,
tranquilos se quedarán,
y me iré de Barcelona
cap a San Sebastián.

SAMI, *el hombre llagosta*

Per la còpia,
DOVA

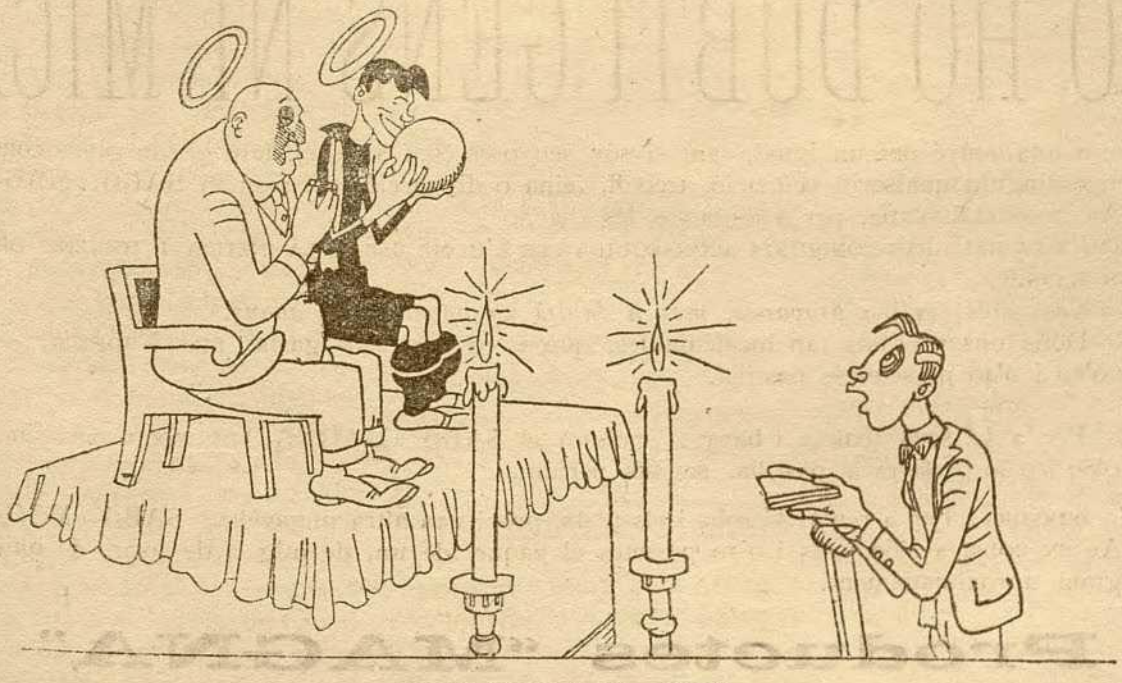

L'ORACIO DEL SOCI

—*Feus Deus meus que tot quedi com abans, omnipotenti Cardona, beatus Sami, glorificatus tuis...*

Les opinions d'en Karomte, o les coses clares

En Karomte no té rival per a opinar sense comprometre's. En *El Pueblo Vasco* publica les seves opinions respecte els jugadors de les dues seleccions nacionals. Vegi's, doncs, ço que opina el distingit *corbinófobo*:

«Oscar. — Con su retirada no podemos juzgarle. Pero Oscar, que es un gran portero, parece impresionado del público, después de lo que le ocurrió en Barcelona. Estando Jáuregui no nos atrevemos a decidir. Es cuestión de pensarlo.»

Sí, sí: pensa-t'hi.

«Belauste.—Es de los necesarios en París. Pero también Larraza, siendo este punto muy delicado para decidir, aunque llegado el caso daríamos pronto nuestra opinión.»

No et precipitis.

«Juantegui. — Ayer Pagaza pesó mucho, aunque bien es verdad que el extremo derecha donostiarra jugó en condiciones muy desfavorables.»

Això és claretat!

«Del Campo.—Cumple, pero no es jugador de arranque. A falta de pan buenas son tortas. ¿Debe de ir a París?

Tu diràs!

«Jáuregui.—Se ha ganado casi el puesto de substituto de Zamora. Pero Oscar... Mas nos inclinamos por el portero arene- ¿Debe de ir a París?»

En què quedem?

«Oscar. — Jugador de sangre, valiente, codicioso, ganó ayer casi el puesto, demostrándonos que con unos pocos partidos superará a los demás. Bueno será estudiar a este equipier que tiene méritos y facultades para ir a París.»

Oh, bé, sí!

«Areta. — ¿No les parece un buen sustituto de Carmelo? Aunque no como el capitán bilbaíno es elemento para pensar entre seleccionables.»

Ai, caram!

«Sesúmaga. — Tuvo una buena actuación, no desmereciendo de Del Campo. Con esto hemos dicho bastante.»

Si que, amigo!...

«Eguiazabal. — Estuvo muy bien y desde luego seleccionable. Es un elemento a discutir con otros que calificamos ya de olímpicos.»

Ara veies!

«Pagaza. — Un tanto pesado, pero puede disputar el puesto a Juántegui. Es punto a discutir. Pagaza parece volver a sus tiempos. ¿Es seleccionable?»

Vés a saber!

«Larraza. — Es un elemento

NO HO DUBTI GENS NI MICA

que a tots convé per un igual, tant si són senyores com senyors, tant si són grans com petits, tinguin qualsevol ocupació, treball, feina o distracció, conèixer el SABÓ «MAGNA», PASTILLA VERDA, per a rentar-se les mans.

ES LA MÉS GRAN CONQUISTA ACONSEGUIDA PER L'HOME PER A LA NETEJA I HIGIENE DE LES MANS.

Com més tardi a provar-la, més li doldrà no haver-ho fet abans.

Dóna uns resultats tan incalculables, que, com més se'n gasta, més s'aprecia. — A 0'80 i 0'40 pessetes la pastilla.

Per a la seva toaleta i bany, l'encisarà el SABÓ «MAGNA» DE COCO puríssim, a 0'80 i 0'60 pessetes la pastilla, segons perfum.

SENYORA! Per a rentar la roba i els plats, provi una altra meravella: SABÓ «MAGNA» EN POLS, a 1'60, 0'85 i 0'50 pessetes el paquet de un, de mig o de quart de quilògram aproximadament.

Productes "MAGNA"

Diagonal, 339, 1.º, 1.ª BARCELONA

digno de formar entre los equipiers de la Olimpiada. ¿Belauste-Larraza? Es muy grande Larraza para relegable.»

Oi que sí?

Si després d'això no sabeu qui deu ésser seleccionat per anar a París, és que sou molt tous!

XEIX

"... Y aquí no ha pasado nada"

Ja t'ho deia,
ja t'ho deia.
. . . . . .

EL LLORO DE LA REDACCIÓ

En Surroca no ens prega la inserció d'aquesta carta, però nosaltres, disposats a complaure'l, la publiquem.

«Barcelona, 12 de mayo de 1924.
—Sr. D. Salvador Martínez Surroca.—Ciudad.

»Muy señor nuestro y querido consocio: Su carta, recibida después del manifiesto de los jugadores publicado en la prensa, confirma el legítimo espíritu de defensa que une a los jugadores, y hace arraigar más la convicción que ya tenía el consejo directivo de que el mal resultado del partido de San Sebastián no es lícito atribuirlo a ninguna circunstancia que condicione la honorabilidad personal de los jugadores y por lo tanto mucho menos de ninguno de ellos concretamente.

»El manifiesto del consejo directivo que usted y sus compañeros debían entender en el alto espíritu de serenidad que lo inspiraba, no aludía a los jugadores como no aludía directamente a ningún otro de los elementos que componen el conjunto social, sino a un mal sistema que pide una reforma radical, y que se conseguirá seguramente con el concurso sereno de todos, y al decir de todos *no es necesario repetir que también se cuenta con la cooperación decidida de los jugadores, que después de las reiteradas manifestaciones de amor al club tendrán una ocasión magnífica de demostrarlo prácticamente.*

»Por lo que se refiere a la constitución del equipo del domingo pasado, con el Everton, no tiene la significación que quieren darle los espíritus insidiosos, sino que es debido a que la junta, después de lo pasado y por encontrarse precisamente a fin de temporada que es un período siempre preparativo de la siguiente, tiene la obligación de hacer una revisión de los valores, que permita formar con el mayor acierto posible el cuadro de jugadores para el año siguiente, *criterio que piensa seguir para los partidos que vendrán.*

FUTBOLISTA

acreditado, casaría con señorita de posición, para explotar negocio de plongeones.
XUT!, 3495.

»Sírvale esto para hacerle constar que la junta no ha acordado prescindir de usted ni de ninguno de los jugadores que figuran en nuestro club, y que puesta en el caso de contestarle particularmente a usted con motivo de su carta, puede servir ésta para todos los jugadores al objeto de la cual puede hacer lo que crea conveniente para el conocimiento de todos y del público.

»Como siempre, somos de usted muy atentos S. S. y amigos q. e. s. m., *E. Cardona.*»

Com que nosaltres ens considerem alludits allà on diu *espíritus insidiosos,* aprofitem el tenir a mà un rotatiu de propietat per a contestar com cal al senyor Cardona.

«Sr. Espíritu de Buena Fe. Presidente del «Barça».

»Muy señor nuestro: Se nos ha arronsado el melic, con grave perjuicio de la freixura, al ver que, después del manifiesto del Consejo Directivo, se descuelga con aquello de las reiteradas manifestaciones de amor al club que han dado los jugadores del «Barça».

»Sus compañeros la saben más larga que todos nosotros plegados, y una vez endosado el muerto a los jugadores, por lo que pudiera ocurrir, viendo que los socios estaban dispuestos a olvidar, han rectificado y aquí no ha pasado nada.

»Pero ahora venimos nosotros y decimos: Si los socios hubiesen enseñado las unglas, ¿el Consejo Directivo habría rectificado el manifiesto? ¡No! El Consejo Directivo habría arrojado a once jugadores indefensos a las fauces abiertas de los once mil y pico.

»Esperando más correspondencia para continuar esbravándonos, quedamos de usted atentos y S. S., DOVA, *en nombre y representación de los espíritus insidiosos.*»

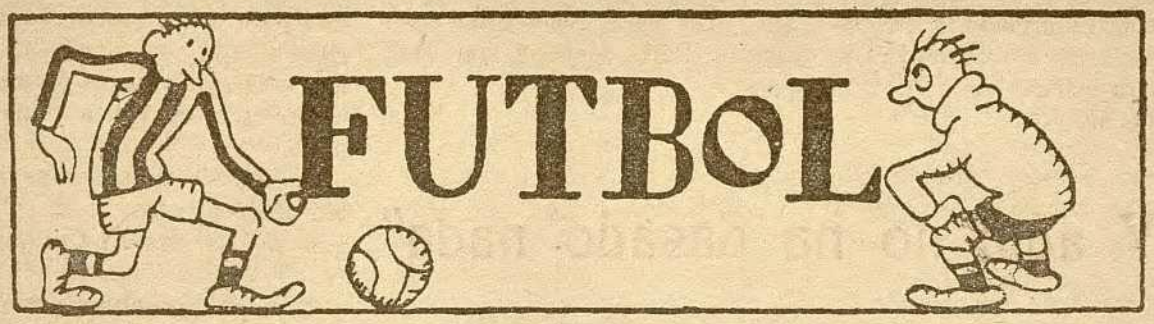

Everton - Barcelona

Allò de *hojas del árbol caídas* ja és una veritat com un temple amb la variant de *hombres llagosta del árbol caídos, juguetes del público són.* El que havia lograr engrescar a les masses fent-les aplaudir folles d'entusiasme i cridar fins a enronquir, perdé el favor dels onze mil en menys de cinc minuts.

En Sami va sortir al camp tapant-se el nas per no flairar la tempesta que se li venia a sobre, però el soci estava disposat a cridar i a un soci «cantaor» aneu-li amb raons. Les pilotes semblaven embruixades, s'acostaven a en Sami i el «driblaven», el sortejaven i el burlaven més ben ensinistrades que un professional anglès, i entre això i el xibarri dels onze mil que no paraven d'esbroncar i atabalar els nervis, s'apoderaren del «hombre llagosta» i començà a fer el «bot» com un infant.

La mueca, el gest, el *cortè*, i la contrasenya no ens afectaren car ens agrada més la llangonissa. Però el públic del «Barça», que és vegetarià per excellència, al veure que li recomanaven carn de *tocino*, s'exaltà i la tribuna es decantà menaçadora disposada a plantar-se al mig del camp per tal de fer justícia.

En Contreras no ens era gaire simpàtic, però d'ençà del diumenge els socis del club degà ja el consideren com de la família.

Abans de començar el partit, circulà un cartell que deia en lletres gairebé microscòpiques: «Queremos la cabeza de Pachot y que se esmicole a toda la Junta. La afición no puede tolerar martingalas.»

El diumenge es va veure ben clar que els ànims estaven excitats.

L'«Everton» va jugar mansoi, i si pels cartells i diaris no ens haguessin assegurat que eren uns professionals anglesos, hauríem cregut que es tractava d'un bon equip «amateur», però sense pretensions. Sovint es vegé que aquells paios eren capaços de fer quelcom més del que feien, però com que nosaltres som dels que ens agrada «tocarlo para creerlo», ens en anàrem amb el dubte esperant el dia d'avui per jutjar, veient-los jugar contra el «New Castle».

L'Alcàntara retornà a l'equip la moral perduda, i en Blanco va jugar de defença a gust de tots els espectadors.

Al sortir del camp la gent discutia apassionadament i es veien relluir navalles, ganivets i estisores.

La Junta del «Barça» està esverada veient que aquelles mides enèrgiques que va anunciar per despistar el públic se les ha pres de bona fe i comença a fer feina.

Nosaltres, des de la barrera, seguirem prenent instantànies i fent-nos-hi un tip de riure.

X.

SURROCA

El defensa del «Barça» que els aficionats esperen que reaparegui per donar-li l'absolució

EN PELAÓ, *l'home del dia*

U. E. de Sans – Europa

Es un fet provat i que no admet discussió, que hi ha equips d'estiu i equips d'hivern.

Un equip d'estiu, que posant per cas podria ésser l'«Español», guanya tots els partits que se li presenten en plena canícula, tant si presenta els «asos», com si no els presenta; però arriba l'hivern, que és el temps de la castanya *seria* i el campionat, i aquest equip, que des del maig a darrers de setembre no havia perdut ni un partit, comença a rebre i és el desesper dels socis, que no comprenen com a l'estiu, sense presentar mai l'equip complet, guanyen, i a l'hivern, que el presenten recomplet, fa figa.

El seu pol oposat és l'«Europa», que a l'estiu va rebent castanyes i més castanyes, que equitativament va retornant un cop arribat el campionat, sense que els seus adversaris puguin fer-se càrrec de com redimoni pot canviar de forma tan ràpidament.

Els periodistes deportius que fan *prenòstics* seriosament i fan saber vint-i-quatre hores abans del partit qui guanyarà, són els més perjudicats per aquests equips, que surten de tots els *prenòstics habidos* i per *haber* i que no es deixen prenosticar amb garantia d'èxit.

Aquesta llauna que *antecede*, i que, si volen vostès, no té res que veure amb la ressenya del partit que varen jugar al camp de la «Unió» els «europeus» i els amos del terreny i quasi quasi amos de la copa que es disputaven, és per a que tinguin en compte que no s'ha de fer cas dels resultats d'estiu, ja que la majoria de les vegades, un cop arriba l'hivern, *juguetes del tiempo son*.

Faltaven deu minuts per acabar el partit i l'*score* era d'un a zero a favor dels de Sans, però la fatalitat o l'*Hado Adverso* va fer que els «europeus» sentissin fresca els deu últims minuts i l'«Europa» va tornar a ésser durant aquest temps l'«Europa» de l'hivern i va marcar dos gols, per obra i gràcia d'en Cella i de l'Olivella, que varen donar-li la victòria i amb ella la copa del «Grup Aranya», que els de la «Unió» ja es feien seva i que per causa d'aquesta fresqueta inoportuna dels deu últims minuts, se'n va anar cap a Gràcia.

BRESQUES

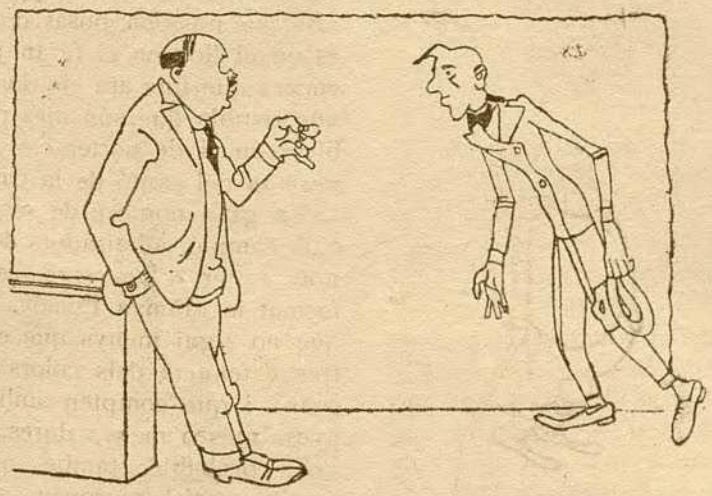

EN TALLADA.—*Jove, ho sento molt, però no el puc admetre com a soci. Escamats amb ço que ha passat en el «Barça», a l'«Español» només hi haurà dos socis: en Zamora i jo.*

Altres partits

El «Sabadell» i el «Gràcia» empataren a un gol, però si no arriben a ésser en Cabedo i el pal, la victòria del «Gràcia» hauria sigut de les que fan època.

El «Martinenc» va guanyar, per un gol a zero, a l'«Avenç». Però un bon observador podia veure que l'«Avenç» dominava i que si no arriba a ésser l'actuació d'en Pallejà, a hores d'ara a Sant Martí gemegarien.

L'«Español» va guanyar el «Terrassa» per tres gols a un. Mereixen els honors d'herois, en Vilarrodona, en Massagué i en Canals.

X.

BOXA

El dimecres, al «Cercle Barcelonès», tinguérem la satisfacció de veure en Gironès boxejant amb un home de carn i ossos. I per a més satisfacció, veiérem que sense guanyar per K. O. es pot fer un combat ple d'emoció i acreditar-se de boxejador de *primo cartello*.

...Que és el que hom tractava de demostrar.

***

A les «Arenas», a més dels aficionats a la boxa, s'hi aplegaren tots els *verbeneros* admiradors d'en Charlot, en Llapissera i *su botones*, que són partidaris de la coca ensucrada i de la traca valenciana.

L'Uzcudum va fer un combat espeterrant. Al començar semblava que en Nilles, amb aquella ciència que n'habilla, el tenia de desencolar, però el basc va aconseguir endinyar-li un clatellot marca «terrabastall» i el francès no tingué altre remei

que posar-se a la seva disposició i aguantar un xàfec que hauria esbocinat una estàtua.

En Ruiz va guanyar per punts a en Denain, però per tan pocs, que la majoria dels espectadors varen protestar, creient que n'era més mereixedor el francès.

En Zaragoza va donar involuntàriament un cop baix a en Sales quan ja el tenia *groggy* d'un sobirà directe a l'estómac. Va ésser una llàstima, car el combat ja el tenia a la butxaca.

En Rey sortí vencedor d'en Vallespín II per punts suspensius (per una pila de punts). No rebé l'ovació que es mereixia per el seu cognom.

En Brown i en Roca es varen apallissar tant com varen poder, arribant al final macats i estabornits. En Brown guanyà per punts.

***

L'Uzcudum ens ha engrescat i estem segurs de què a en Kamaloff li faria una cara nova. Apa, Kamaloff, si ets valent!...

EL FRARE DEL BARÒMETRE

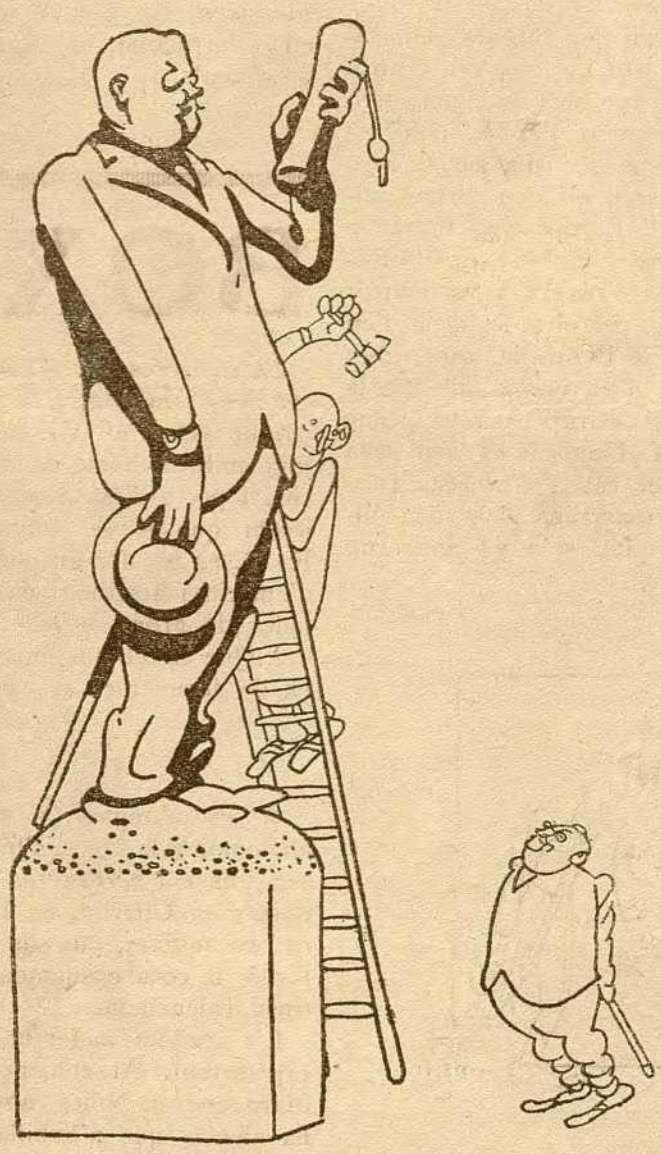

EN GAMPER SOMNIA

—*Tingui-me'l aviat, perquè, així que sigui president, vull treure el* busto *i posar-hi això!*

«Una noticia sin precedentes»

Un redactor d'un rotatiu com aquest, que és el més *veraz* i *contumaz* de tots els que es fan i estan per fer, té l'obligació *ineludible* de saber-ho tot i de no guardar-se res. El nostre lema és aquell tan conegut de: «Xafardeja i no callis».

Per això avui els donem una notícia que no té precedents. Un jugador que va començar a jugar amb l'equip que fins ara n'ha sigut el capità, i que no podíem pensar mai que hagués de fer el salt, se n'ha anat al club rival.

En Pelaó ha anat al «Barcelona»; ni més ni menys: el capità «europeu» s'ha passat al *moro* i a Gràcia tothom està fent uns *lloros* que fan enternir.

Si no fos perquè ell mateix ens ho ha assegurat i perquè en Mates ens ha ensenyat la carta explicant els motius que li han donat els *azul-grana*, no ens ho hauríem empassat; però ara els podem dir amb l'estilògràfica a la mà i la consciència neta de partidisme, que en Pelaó debutarà al «Barcelona» el diumenge vinent.

En lo únic en què la Junta del «Barça» no s'ha posat d'acord, és en el lloc on el faran jugar, encara que fins ara els dos llocs que sembla que són més probables són el de porter i el de *linesman* del cantó de la tribuna.

Un gran nombre de socis del club campió, admiradors del seu nou porter o *linesman*, ja han format la «Penya Pelaó», per a que no sigui menys que els altres *defenders* dels colors blaugrana i que compten amb «penyes» més o menys dures.

Es probable, també, que el fins ara capità «europeu» vagi a l'Olimpíada, gràcies al seu canvi de club, ja que, essent del «Barcelona», no hi ha dubte que

pot ésser olímpic i molt més.

Demés, és ja un fet que, d'ençà que s'ha conegut aquest rumor, que no té confirmació oficial, fins avui s'han donat de baixa, per ingressar al «Barcelona», dotze mil socis de l'«Europa», que eren acèrrims partidaris del seu capità i que van *dondequiera que él vaya.*

A aquestes baixes en seguiran moltes més quan es llegeixi aquesta notícia. I l'Abril, amb tot i la seva propaganda americana, es trobarà que l'«Europa» tindrà menys socis que el «F. C. Endavant», que no en té ni un.

Si la nostra modèstia ens ho permetés, ens donaríem un *bombo* dient que hem sigut els primers a publicar una notícia com aquesta, que acredita a un *rotativo* d'ésser el més enterat de tots; però com que som més humils que una *violeta bosquetana,* la poden publicar tots els altres *rotativos* que vulguin, dient que ells són els primers, ja que nosaltres no els farem quedar malament desmentintlos.

Ara sols ens resta felicitar la Junta del «F. C. Barcelona» i socis del mateix, per l'adquisició que han fet.

QUICOFF-PLONGEON

MOTORISME

LES CURSES DE L'AUTODROM. — MES DE 50 «RECORDS» BATUTS.

Les curses de motos són les més emocionants que es coneixen. I això que el públic solament veu el que succeeix durant tres o quatre hores, que si sapigués l'emocionant que resulta la inscripció i els entrenaments, les *apoplejías* guanyarien en nombre a les insolacions. Així, per exemple, es clou una inscripció amb vint-i-vuit corredors, i d'aquests vint-i-vuit, una vegada descomptats tots els «X. X.», comença a haver-hi baixes: en Zattera perd el *barco* i no pot arribar amb la «Garelli», en Prat (a) Le-Basi, desfà dues «Royal» i exhaureix

les existències del representant; en Pierino Opessi, amb la «Borgo», resulta que encara ha de néixer; i en Louis Cisler, no el coneixen ni a casa seva. Per fi s'aconsegueix formar un grup de corredors disposats a voltar-la tres hores i *pico*. Però el corredor proposa i el carburador disposa. En Puricelli perd la «Gana» i es queda a la sopa;

en Whalley plega el ram i s'aconsola fumant cigarrets; i en Vidal, quan li mancaven quatre voltes, es baralla amb la roda del darrera, aquesta se li empipa i la moto no tira ni ensenyant-li un duro. L'Alà, amb una paciència de sant, suporta tots els capricis de la moto, que tan aviat s'atura, com estornuda, o bé treu fum i marxa seguint el compàs de la música. L'Escaler, amb la «B. S. A.», va avençant terreny als que donen les voltes a peu, però, bromes a part, acredita una moto de turisme capaç d'aguantar la cursa dels quinze dies de la Polinèssia sense sofrir una «pana».

Els herois foren en Cantó amb la «Velocette», que féu una cursa immillorable; en Varsi amb la «Norton», que donà feina als «asos»; en Santos amb la «Douglas», que prenia els viratges sense tocar l'asfalt; en Mariani amb la «Garelli», que, malgrat les seves trenta set rebentades, va guanyar les mil de l'ala com un home, i en Macaya amb la «Indian», que estigué incommensurable.

Després d'això, un parell de «Senechal» que estaven de llomillo, un «Derby» de la broma i un «Garriga» de drapaire, es varen entestar en que tenien de guanyar als «Rally» d'en Jiménez i d'en Serra i a l'«Storn» d'en Riu; però com que corrien a una velocitat de sis milímetres per dia, no pogueren sortir amb la seva. Es una llàstima, car corrien amb un mètode que molts xòfers de taxi deurien imitar per no fer atropells.

Aquesta cursa va constituir un èxit, car cada vegada que un «Senechal» s'aturava a canviar una bugia o el «Garriga» demanava oli de fetge de bacallà, el *nombrós* (?) públic que ho presenciava aplaudia frenèticament i els animava a plegar.

Nosaltres, abans d'acabar, ens

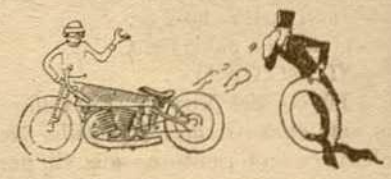

permetem pregar tres coses:

Primera. Que les inscripcions siguin més serioses, a fi de què un dia no ens obliguin a córrer als del públic, per manca de corredors.

Segona. Que en Vidal corri amb salva-vides i una pollera.

Tercera. Que els «asos» del

volante que vulguin córrer amb un cotxe de passejar criatures, se'ls enviï a la Plaça de Catalunya.

Si es fa així, la gent, quan agafi el trasto per retornar a Barcelona, no se n'anirà rondinant com ara ha fet: «Quina enredada!»

EL FRARE DEL BARÒMETRE

CICLISME

La setmana passada caigué una denúncia i altres objectes sobre el nostre redactor Tubo-Lar, que, segons ell diu, va ésser així:

Anava jo tranquil de conciència vers al Esport Ciclista Català, i a la porta hi havia el cambrer que m'esperava; al veure'm, em tirà una ampolla d'aigua seguida d'una ratxa de cops de puny bo i dientme:

—*A cada puerco le llega su San Antón.* Això—continuà dient — és perquè tornis a dir que jo t'ho espífio tot. Ara anem a la *delega* que hi ha carrer amunt i avall, implantada al efecte, i declararàs.

Jo vaig defensar-me endinyantli màstics a tort i a dret, i a jutjar per les nafres que ambdós dúiem, jo vaig guanyar, puix en duia moltes més que ell.

Es veu que a la *delega* ja m'esperaven, perquè, a l'entrar, un digué:

—*Ese es el periodista que ha descomisado el mallorquín.*

No havia acabat d'entrar que ja em feren declarar.

—*¿Cómo se llama?*

—*Yo me llamo Juan Español y nací en la tierra del...*

—¡*Sooool* (cridant fort) *lamente le pregunto el nombre!*

—*Juan* (a) *Tubo-Lar.*

—*Usted es periodista.*

—*Sí, del* XUT!.

—Tú ets del XUT! ? *Pues libre sin más cuestas sales a la calle.* No volem res amb gent que sols viu per a fer grimègia i que no tenen pena ni glòria.

Sortírem d'allà sistema *gitano.* A fer el sidral i quedar amics.

* * *

Per mitjà de la Fhono-Mandra-Tingraf, aparell que des del catre pot seguir una cursa, seguírem (sols el *modestito firmante*) el campionat de Catalunya.

Cada quinze minuts l'aparell marca el transcurs de la cursa. El va inventar un filòsof de Cuenca, mut d'abans de néixer.

A les cinc, ja feia dues hores que el campió de fer estralls, sense anar a dormir, s'esperava: En F. Esteve.

A les sis, ja eren cap a Sans molts sense haver-se rentat la cara ni persignat.

A les sis vint, sortida oficial dels corredors, autos, motos, sais i altres mobles de luxe.

A les set, passen a Garraf i un auto recull a en Carbonell fet bocins. La mala dona plora la desgràcia.

A les vuit, en Llopis pesca una prima a Vilanova que ningú (ni nosaltres) ho sabia. Ja n'hi ha per anar fent i ja n'hi ha de retirats.

A les nou, el coll de Calafell els fa suar sidral que molts haurien begut. Van tots en escamot.

A les deu, en Musió i en Janer s'han cansat de portar el volant i piren. En Janer s'ha cansat de seguir a en Musió i el veiem malalt a la *cuneta* de la pujada d'Ullastrell.

A les onze, *El Mundo* deia que arrivarien sols, i són a Martorell encantats de la vida de veure els sidralistes controlaires amb *palillos* de gros tamany, indicant «Por ahí, sí; por ahí, no». En Musió, a aquesta hora, ningú sap on és. Va sol, corrent, com si l'empaités el sastre.

A les dotze, demostren que cap dels nostres estava entrenat ni preparat, i en Miquelet ha portat de Perpinyà tot el que es necessita per a ésser campió. En Tresserras s'ha amagat. La família el busquen i no el troven.

A Terrassa a cada quart passa un corredor com un servei extraordinari.

A les dotze i dotze, arriba en Musió fent uns quinze quilòmetres més que lo que marca el mapa-mundi. Un'altra vegada, *monsieur Musió,* faci el favor d'acompanyar-los fins a Moncada. Sens tú, molts s'han perdut i molts s'han retirat.

A les dotze trenta ja havien arribat per petites dosis en Farré, Canti, Cruz, Buhigas, Alegre i Llopis.

A la una l'aparell s'espatlla; la dispesera em porta l'arròs al llit i no menjo. Vaig corrent a la Granvia per a poguer acabar d'informar a nostres llegidors, i a una reunió de gent pregunto com ha anat la cosa, i un contesta:

—*Osté tié la cabeza abollá. Estamos sacando la entrá y ya quié zabé el rezultao.*

Oh, Sant Paroi! M'havia equivocat de plaça. Aquests eren dels bous.

M'en vaig al Esport Ciclista Català i en Fontdevila em dóna tota mena de detalls i... espressions, que *El Mundo* i els diaris duen portarho.

La setmana vinent acabarem de treure els drapets al sol als corredors i parlarem de la volta a les tres províncies de Catalunya.

* * *

Subscripció oberta en profit d'en Janer:

Suma anterior. . . .	9'15 pts.
Ché Figaro	0'15 »
Boixasa	0'25 »
Cama-Milla	0'15 »
Cami Mura	0'15 »
Ca Mama.	0'15 »
Pachicho	0'15 »
Chorizo	0'15 »
Nyapas	0'15 »
Total. . .	10'45 »

L'últim cognom confessa que aquesta és del Poble Nou.

La setmana vinent esperem poder donar la dels sidralistes de l'A. C. M., puix sentirem que en Pons deia: «Nois, obrim la llista». Tot seguit en Feliu agafà paper i llapis i no apuntà a ningú el dimecres. Avui ja ho veurem.

PARET MET

LLEGIU CADA SETMANA

XUT!

El de més broma — Val 15 cts.

A en Maurici, el dissabte a la nit, li varen ficar un grapat de bitllets (i no precisament de tramvia) a la butxaca, i el diumenge es va veure obligat a fugir de Badalona de bon matí, perquè no el deixaven ni un moment; ja deuen suposar qui i per què.

Amb raó diu el *Mundo Rotativo*, que en Maurici *se portó como un hombre*, i nosaltres hi afegim: «i com un deportista».

Ahir a la nit es va reunir la Junta de l'«Europa» per a pendre acords transcendentalíssims.

Si la política de l'«Europa» segueix pel mateix camí que l'ha portat a donar la baixa a en Pelaó, la trobem encertadíssima.

Els prometem que el número que ve del nostre *contumaz rotativo* serà el *caos*.

Donarem notícies més sensacionals encara que en aquests i publicarem una interviu per ràdio amb en Pelaó, que d'*hombre inconmovible* s'ha convertit en *movible*.

Es murmura que el substitut de l'Arèvalo serà en Torrents.

Ah! Que n'ets de maquiavèlic, Cabot!

Preguem als poetes que han enviat als Jocs Florals, que no s'impacientin, car ben aviat publicarem un butlletí per a que els premis siguin concedits a gust dels lectors, mitjançant una votació en tota regla.

Finit aquest concurs, n'anunciarem un altre de pistonut, macanut i botorut.

Els de la «Penya Mosca» proposen el següent equip:

Pasqual — Planes, Sancho — Torralba, Carulla, Sami — Piera, Martí, Gràcia, Alcàntara i Sagi.

No está mal, però recordinse que *el orden de los factores no altera el producto*... i *el producto* va ésser 6 a 1.

A en Sancho li ha sortit un defensor entusiasta: el diari *La Región*, de Santander.

Dit diari, en un article que fa més d'una pàgina, el considera com l'indiscutible mig centre internacional.

Ves per on li ha sortit la celebritat!

Hi ha qui diu que en La Riva no està per més despeses, degut a circumstàncies que no ens pertoca el comentar.

I si això fos cert, l'«Español» se'n ressentiria...

I en Zamora se'n valdria de menys...

Pel que pugui ésser, ja hi ha qui fa *gestiones*.

En Canals ara diu que no es retira.

Ens està molt bé.

A París no saben el significat del clàssic gest d'en Sami.

Podrà fer-lo, doncs, impunement.

I potser fins els farà gràcia.

En Solà torna pels seus *fueros*.

A veure si haurà arribat l'hora de la justícia?

Però, ca! Es massa modest.

Res: que en Peidró no els convenç als de la colla.

Potser si provaven en Cros! Fa?

L'«Español» ha tornat a guanyar un altre partit.

Ho diem formalment i sense ànim de molestar a ningú.

El «Barcelona» havia anunciat en Maurici, i aquest, sense tenir en compte el que val vestir el jersei blau-grana, va jugar amb els «europeus».

Ordinari!!

Segurament molts lectors varen estranyar que el número de la setmana passada no portés la ressenya del partit «Europa»-«Badalona».

La causa fou que l'encarregat de fer-la, en Quicoff, va sofrir un collapse a l'acabar-se el partit amb el resultat de 5 a 1 a favor del «Badalona».

La Junta del «Barça» fa jugar en Peidró sense recordarse dels de dintre casa.

Què en treus de revelar-te cada quinze dies, amic Gràcia?

En la mateixa sessió de la Federació en què es va aixecar el càstig a en Pelaó, va acordar-se un vot de censura per al

Secretari, degut a què les actes que redactaven no s'ajustaven als acords que es prenien.

Sempre paga la festa el més innocent, oi, Arèvalo?

〰

En Piera ens n'habilla d'una serietat a prova de xiulades.

Es una mena de *Don Tancredo* resistint les envestides del públic.

Si això no és valor, no sé pas què volen!

〰

En Jaumandreu ja començava a creure amb l'existència de l'*Hado Adverso*, després de l'*score* de Sabadell. Però el diumenge va parar, bloquejar i «plongeonar» *como los propios ángeles*, i ara ja diu que l'*Hado Adverso* és un *camelo*.

〰

Els directius del «Barça» segueixen muts i rentant-se'n les mans.

Ja tenen sort que existeix el sabó «Magna», ja! D'altra manera, haurien d'anar a l'Assemblea.

〰

Per què juga en Peidró, si tots els socis del «Barça» volen en Gràcia de davanter-centre? Perquè la Junta no es deixa imposar per ningú i no admet coaccions.

També podria donar-se el cas de què ho fessin per allò de: «*Por el tiempo que me queda de estar en el convento...*»

〰

Ahir, a les dotze de la nit, en Sancho es féu tallar la *coleta* per un dels seus amics més íntims.

L'acte va resultar emocionant.

〰

En Contreras fou enèrgic, el públic fou enèrgic i mig i la Junta fou dues vegades enèrgica.

Visca l'energia!

〰

El «Madrid» ha guanyat el «Newcastle» per tres a dos.

I el «Barcelona» a l'«Everton» per dos a un.

I que en saben de jugar els futbolistes espanyols!

Perquè, calculin vostès com hauria quedat el futbol professional anglès si l'«Everton» arriba a jugar amb l'«Irún»!

〰

Dels onze mil, deu mil són *ara* antisamitieristes.

Però no responem de què *demà* tornin a ésser samitieristes.

Són així a Les Corts.

〰

En Pelaó se'n va de l'«Europa».

En un altre club l'esperen 22,000 braços oberts!

〰

En Mates i en Pelaó varen fer un *match* de boxa dies enrera.

No sabem a quants *rounds* va ésser ni quin fou el resultat, però, sigui com sigui, la cosa està que bufa.

I en Rossell, tan satisfet.

〰

En Samitier, si es veu obligat a canviar d'ofici, ja sabem de què farà.

De fabricant d'«embutits».

Ei! Si no rep en l'*ejercicio de su profesión*.

Que tot podria ésser!

〰

FUTBOL

A les 6 tarda

CAMP DE LES CORTS

Dimecres, 21 de Maig

Newcastle United

guanyador de la "Copa Inglaterra"

contra

F. C. Everton

de la primera divisió

de la Lliga Anglesa

L'Elies està satisfet. El diumenge va anar de poc que, d'alegria, no té de tornar amb els seus ex-companys.

En Maurici els va fer figa i ell ha pujat ja un esglaó més per arribar a *mago, as, virtuoso,* etc., etc., coses que sols s'aconsegueixen figurant (no val a confondre amb «jugant») en un equip que tots sabem.

L'Uzcudum és un «*serio* aspirant» al campionat europeu de pesos forts.

Mentre no sigui un «aspirant *serio*», serà dels nostres.

En Pelaó va tenir la delicadesa de comunicar el seu traspàs al «Barça» a les postres d'un banquet que li oferiren uns quants amics de l'«Europa».

Quines postres més amargues!

No hi devia haver brindis...

Diuen que en Sancho es queda a València i que en Molina ve a Barcelona.

Tot serà que a en Molina no l'engreixin els aires de Barcelona, i arribi a ésser un mig-centre del pes fort, com en Sancho.

El proper diumenge tenen de jugar el primer partit de promoció el «Martinenc» i el «Terrassa».

Si a nosaltres ens tiressin els pronòstics, diríem qui guanyaria; però com que de pronòstic a planxa hi ha un salt de puça, ho deixem per la setmana que ve.

Quan un jugador fa un *faut* amb *premeditación* i *alevosía,* li diuen «brut»; quan aquest mateix jugador no es renta, li diuen el mateix.

I si aquest jugador surt al camp després d'haver gastat sabó «Magna», i fa un *faut* amb doble *alevosía,* se li pot dir «brut»?

Diu el *Mundo*:

«Una brillante actuación de Zamora y Zabala, internacionales catalanes».

En Zabala, català?

I un be!

A l'«Español» li arriben reforços.

A qui reforçaran quan sigui l'hora?

Veurem!

L'hora del correu

R. de C.—Endevinat!

Mimí i Fru-Fru.—Es *banal*! Es *ameno,* però és massa *frívolo.*

Juli-Vert.—Es gastat, això, ja! S'ha de canviar el *disco* de tant en tant.

Sktskstas.—Una poesia pels jocs florals? Home, vostè baixa de l'hort!

Un de tants.—Està pistonut, macanut i botarut... però va arribar tard.

K. Malof.—Només li diem «pepa»; ja veu que se'n surt baratet!

La barca del Calderón:

«L'altre nit vareig somniá
qu'en Zamora s'estirava
i cuan em vaig despertá
Pero que fas fillet meu
la meva mare cridava
amb el cap entre varanes?»

Molt bé, jove, molt bé! Sobretot no enviï res més!

Jep. Bal Mas.—Els Jocs Florals s'estan acabant i l'admissió de poesies va acabar fa cosa de 35 anys.

Erras.—Encara que estem en el mes de Maria, el que ens envia és massa innocent.

(Resten més de quatre cartes per contestar.)

IMPRENTA CORTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

CAMP DE LES CORTS

Grans partits internacionals

"NEWCASTLE UNITED"

guanyador de la "Copa Inglaterra"

CONTRA

F. C. BARCELONA

Dies 24 i 25 a les 5 tarda

CREPUSCLE

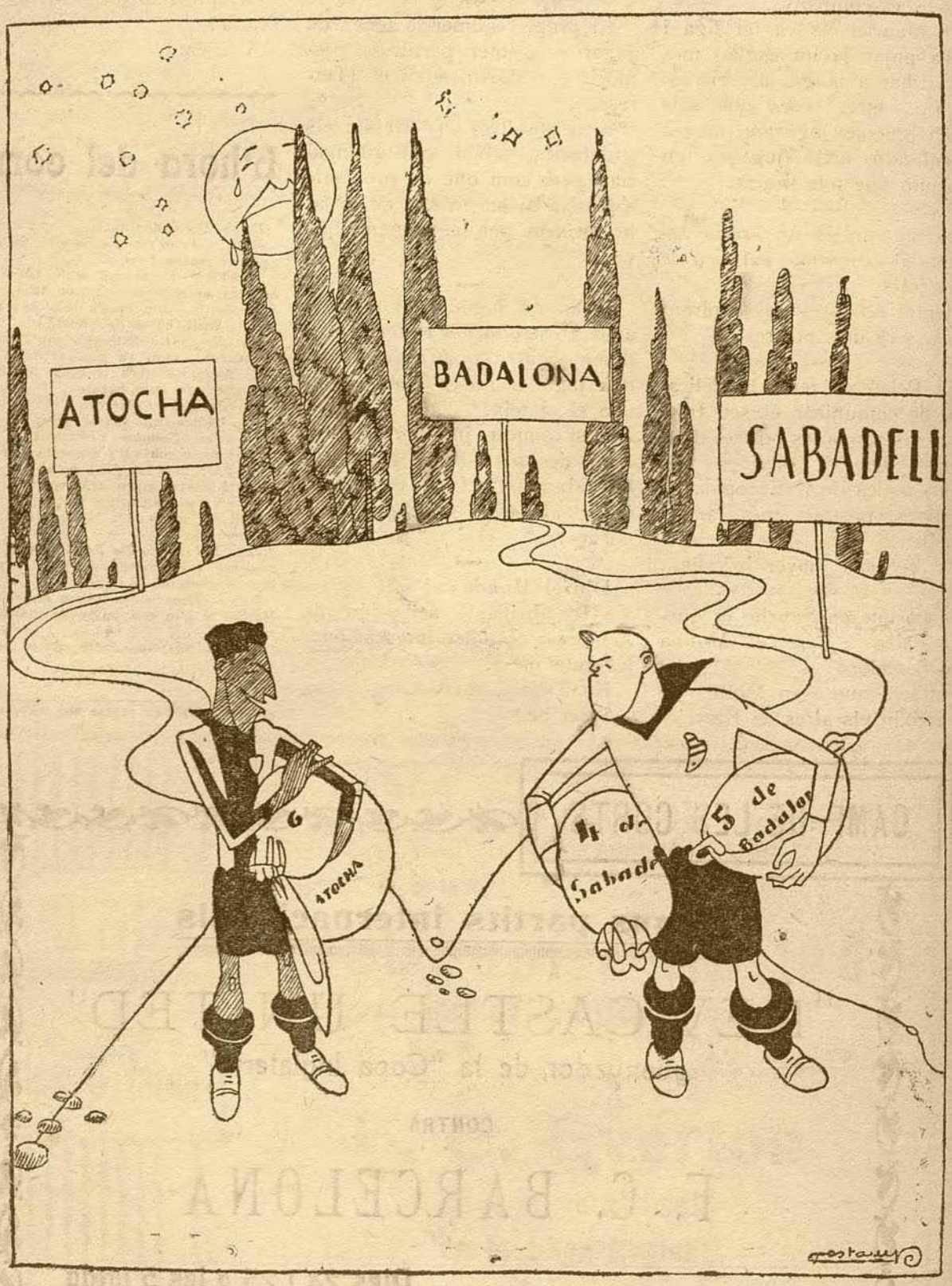

—Hola! Tu també?
—Sí, mira, no m'he volgut quedar endarrera.